

færre ældre i modsætning til i resten af landet, og derfor er der behov for at lave en omstilling, derfor er der behov for at lave en renovering af mange forældede plejehjem, og det er i virkeligheden det, der foregår.

Jeg synes, man må sige, at det vil være uansvarligt, hvis man kører videre med en overkapacitet i København, så derfor synes jeg, man faktisk fortjener ros for, at man nu starter en ombygningsplan af disse mange plejehjem. Jeg synes også, det ville være synd og skam, hvis historien fik lov til at komme for vidt, og derfor var det rart at få lejlighed til at berigtige.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jamen, tak for supplementet. Det er ikke noget, hverken jeg eller Fremskridtspartiet har ud af den blå luft. Jeg har blot refereret til, hvad vi har kunnet læse os til i dagspressen, og hvis de plejehjemspladser er på vej til at blive moderniseret, så hilser vi det naturligvis velkommen.

Men jeg er nødt til ved den her lejlighed at gøre opmærksom på, at Københavns Kommune måske ikke har så mange ældre, som man har haft tidligere, men til gengæld har Københavns Kommune jo et stort problem med et stigende antal hjemløse, og problemer med, at kapaciteten på institutioner som Sundholm osv. er alt for lille. Og der burde Københavns Kommune måske – tillad mig udtrykket – slå 2 fluer med et smæk og bruge en del af den kapacitet, der er på plejehjemmene, til at give nogle af de hjemløse tag over hovedet, i stedet for de står i kø i regnvejr ude på Sundholm.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Hvad skal vi gøre ved konflikten på Balkan? Det har været et gennemgående tema eller et gennemgående spørgsmål i denne her debat.

Efter Kristeligt Folkepartis opfattelse hjælper det ikke, at vi forsøger at besvare dette spørgsmål med, hvad vi har gjort eller burde have gjort. Det er for sent nu. Det hjælper heller ikke de fordrevne kosovoalbaniere, der er offer for Milosevics etniske udrensning, at vi ikke har gjort nok for de forfulgte kurdere, tibetanere, og hvem man ellers kunne nævne. Verdenssamfundet har længe forsøgt sig med det gode i forhold til Milosevic, og når Kristeligt Folkeparti utvetydigt bakker op om NATO's militære

aktioner i Serbien, så skyldes det ene og alene, at de diplomatiske og politiske forhandlingsmuligheder var udtømte. Der var ingen anden udvej i forhold til de klare advarsler, Milosevic havde fået, end at gøre holdning til handling, at effektuere truslerne om bomber.

Det er imidlertid vigtigt at fastslå, at det ikke var NATO's bomber, der udløste den etniske udrensning i Kosovo. Det var det ikke. Den var i gang. Flere hundrede tusinde kosovoalbaniere var allerede drevet på flugt, inden den første NATO-bombe faldt. Målet må være at få standset de serbiske overgreb på kosovoalbanerne, at få Milosevic til at trække sine styrker ud af Kosovo og sikre den kosovoalbanske befolkning mulighed for at vende hjem under den nødvendige, også militære, beskyttelse.

Netop for at yde kosovoalbanerne den nødvendige beskyttelse må NATO være parat til at sætte landtropper ind. Forhåbentlig kan det blive som en del af en egentlig fredsbevarende styrke, men det kan også blive med henblik på at skabe fred.

Militære initiativer er dog ikke nok. Danmark må internationalt arbejde for at få bragt serberne til forhandlingsbordet, og det med både Rusland og FN i en central rolle. Der bliver nemlig ikke nogen varig fred, uden at disse to parter er med.

Krig er ensbetydende med flygtninge, og ikke mindst NATO-landene har et ansvar for de mange flygtninge, der søger tryghed og sikkerhed i nærområdet. Særlig Albanien og Makedonien er under stort pres.

Regeringen har på dette felt reageret hurtigt og resolut med hjælp. Det vil jeg gerne kvittere for ved denne lejlighed her. Over 200 mio. kr. er der blevet bevilget til den humanitære indsats i nærområdet, og det er også her, at den største indsats skal ligge.

Men uanset velvilje fra Kosovos nabolande og de flygtende kosovoalbaneres ønske om snarligt at kunne vende hjem igen, så må Danmark på UNHCR's anmodning tage imod flygtninge, og det har vi også gjort.

Regeringen gav i første omgang tilsagn om, at Danmark ville modtage op til 1.500 flygtninge. Det blev senere til 3.000, og efter lidt tøven, vil jeg nok sige, fra regeringens side, så tror og håber jeg, at regeringen vil være parat til at give endnu flere opholdstilladelser om nødvendigt, og hvis UNHCR anmoder om det.

Hidtil er udgifterne til de kosovoalbanske flygtninge blevet finansieret inden for Danida-